

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

อำนาจจิตไม่ตาย

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๑๒ กิโล ๑๘ บาท ดอลลาร์ได้ ๑,๓๔๐ ดอลลาร์

เราทำให้ปีละครั้ง ทำบุญอุทิศส่วนกุศลเมตตาแจกจ่ายเป็นผลบุญผลกุศล ให้บรรดาสัตว์ทั้งหลาย มีจำนวนน้อยเมื่อไร มนุษย์ในโลกนี้สู้ไม่ได้ นี่เราก็ไม่เคยพูดเกี่ยวกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านภาวนาพวกเปรตเขามาขอส่วนบุญ ซึ่งอยู่ในฐานะที่เหมาะสมกัน ท่านไปปักในหมู่บ้านนั้น แล้วพวกนี้ตายก็ไม่นานนัก พวกญาติพวกวงศ์ผู้ที่ยังเหลืออยู่ก็มีเลยไปเป็นเปรตละซิ มาขอวิงวอนท่าน นั่นเห็นไหมล่ะ ว่าเขาเป็นเปรตขอส่วนบุญส่วนกุศลจากญาติทั้งหลายอยู่ เวลานี้ได้รับความทุกข์ทรมานมาก มาจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน ทราบแล้ว เอ้ จะทำยังไงน้ำ

ท่านเลยหาอุบายเทศน์สอนเขา บ้านของเราเหล่านี้ไม่ได้ทำบุญให้ทานกันบ้าง ให้พากันทำบุญให้ทานเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้พวกสัตว์ทั้งหลายในแคว้นนี้ พวกเปรตพวกผีเป็นต้น หาอุบายให้เขาทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้พวกนี้ที่มาขอท่าน และก็อยู่ในฐานะพวกญาติพวกวงศ์ก็อยู่ในบ้านแคว้นนั้นพอดีเลย เรียกว่าพอเหมือนกัน ที่นี้เวลาเขารับอนุโมทนาแล้ว เขาก็มากกราบขอบบุญขอบคุณท่าน เขายังรู้จักขอบบุญขอบคุณ แต่ใน ตีโรกฤษทกัณฐสูตร ก็มีอยู่แล้วที่ว่า อนุโมทนาสาธุการกับญาติทั้งหลายที่แผ่ส่วนบุญส่วนกุศลให้แล้วไปสวรรค์เลย (สาธุ) อนุโมทนาตายแล้วไปสวรรค์ แล้วพวกที่เหือดแห้งเสียออกเสียใจกลับไปก็มี พวกญาติไม่ได้ทำบุญให้ทาน

อย่างที่เรามาพูดเมื่อวานนี้ เราเอาออกมาจากคัมภีร์ทั้งนั้นนี่นะ ไม่ถึงกาลหากไม่พูดเฉยๆ พวกที่มาแล้วไม่ได้รับส่วนบุญส่วนกุศล เสียใจ ได้รับความทุกข์ความทรมาน ไปอยู่ตามภพชาติของตนตามเดิมพวกเปรตพวกผี พวกที่ได้รับส่วนบุญส่วนกุศลนั้นได้ไปสวรรค์ เยอะ มาอนุโมทนา ในสูตรก็มี อย่างที่พวกเปรตที่เขาขอขอบบุญขอบคุณอนุโมทนา กับหลวงปู่มันก็มี อย่างนั้นแล้วเห็นไหมหลวงปู่มัน อย่างนี้ท่านไม่ค่อยพูดนะ เพราะพูดก็เหมือนกับเป่าปี่ให้ควายมันฟังนั่นแหละ ท่านไม่อยากพูด แต่เวลาจำเป็นได้สัมผัสถึงพูดออกมา เราก็เป็นนิสัยชอกแซกด้วย นิสัยดีอยู่นะเรา

ที่อยู่กับหลวงปู่มันนี่ ตามที่ถามในบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่มี เช่นอย่างโต้แย้งกันอะไรกับหลวงปู่มันนี่ เราเอาบ่อยแหละ แล้วถามดูครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ของท่านที่ดีๆ อย่างผมนี่มีไหม ไม่มีท่านว่าอย่างนั้น มีองค์เดียว แน่เป็นอย่าง

นั่นนะเรา ตกเตียงกันกับเราเรื่องภาวา จิตใจเราเป็นอย่างนั้น ๆ ท่านอธิบายให้ฟัง ที่ยังไม่ลงกันตรงไหนมันก็ขัดกันตรงนั้น เสียงลั่นเลย เอาบ่อยละเรื่องภาวา

เวลาถามดูว่าไม่มีลูกศิษย์ของท่านองค์ไหนเหมือนท่านอาจารย์ เท่าที่ทราบมาไม่มี ะยะนั้นก็ควรเป็นอาจารย์แล้วมันลืบทกว่าพรรษาไปแล้วอยู่กับท่าน ไปตั้งแต่ ๘ พรรษา ตอนนั้นกำลังชุลมุน พอถึง ๑๐ พรรษาเลยไปแล้วมันก็มีพอมิแ่งอะไร ๆ เป็นข้อข้องใจ หรือไม่ข้องใจอะไร นั้นละที่จะได้สนทนาปราศรัย ขัดกันตรงไหน ยอมรับกันตรงไหน ยังไม่ยอมรับตรงไหนจะเอากันตรงนั้นละ กับหลวงปู่มัน บางทีขัดกันอย่างหนักจริงๆ นะกับเรา จนกระทั่งลงไปจากท่านแล้ว เราตำหนิเรานะ ท่านไม่มีอะไรแหละเพราะท่านแก้คนตาบอด ว่างั้นเถอะ คนตาบอดอวดดีละซี แต่คำว่าอวดดีมันไม่มี แต่กิริยาที่ได้กันนั้นเหมือนคนอวดดีต่อกัน ความจริงเราหาความจริงนั้นเอง

เวลาลงกันตรงไหนก็ยอมรับ ที่ยังไม่ลงตรงไหนก็เอากันตรงนั้นละ คือเราก็มีของเรา เราเข้าใจของเราว่าถูกอย่างนี้ ท่านบอกว่าผิดอย่างนั้นอย่างนี้ ผิดยังไงก็ขัดกันตรงนั้นละ ทีนี้พอท่านใส่เปรี้ยวๆ พอถูกตรงไหนก็ยอมรับปุ๊บหมอบปุ๊บ ตรงไหนยังข้องที่ไหนเอาอีกอยู่อย่างนั้น จึงเป็นลักษณะโต้เถียงกัน คือหาความจริง เรื่องสมาธินี้เอาหนัก เถียงกันอย่างหนัก ออกทางด้านปัญญาอีก เอาอีก นั้นอย่างนั้นนะ เอาไปเรื่อย ๆ ด้านสมาธินี้ก็เอาในชั้นสมาธิ พอออกทางด้านปัญญาเอาในชั้นปัญญา

ขัดกันจนกระทั่งลงมาแล้วนี้ เอ็นี่เราก็มาออบกายถวายตัวกับท่าน ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วทำไมวันนี้จึงได้มาโต้กันกับท่าน แหมเปลี่ยนยังสู้ไม่ได้ มันเป็นยังงี้กัน ว่าจะให้เรา กลับมาแล้วมาว่าให้เรา ถ้าว่าเก่งจริงจะมามาหาท่านทำไม ทักเจ้าของเพื่อให้ได้สติต่อไปอีกนะ ไม่ใช่เราไปสู้กับท่านด้วยทิวิมานะ เราไม่มี อย่างนั้นไม่มี แต่เรื่องหาความจริงขัดกันตรงไหนขัดกันตรงนั้น ขัดตรงไหนขัดตรงนั้น พระที่มาฟังอยู่ใต้ถุนกุฏินี้แน่นหมดเลย เราเอากับท่านนะ มันเป็นลักษณะโต้เถียงกัน แต่เรามันหาแต่ความจริงล้วน ๆ มันขัดตรงไหนเอาตรงนั้น ไม่ลงตรงไหนก็ขัดกันตรงนั้น จึงเป็นเหมือนโต้เถียงกัน

ท่านไม่มีอะไรละ แต่เราเป็นคนผู้ไปศึกษา ขัดข้องตรงไหนหรือมันผาดโผนไปตรงไหน ในใจของเรามีความรู้สึกยังไงเราก็โต้เราเอง ทักเราเอง ท่านจะมีอะไร เราเป็นบ้า ทุกสิ่งทุกอย่างจึงลงท่านไม่มีอะไรเหลือเลยนะ หมดโดยสิ้นเชิง ลงตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ ทุกวันนี้กลายเป็นเทิดทูนนะ ลงแล้วยังไม่แล้วยังเทิดทูนท่าน เทิดทูนตลอดเวลา ธรรมะชั้นใด ๆ มีแต่ท่านแก้ ท่านทุบ ท่านตีออกเสียจนเต็มเหนี่ยว กว่าจะได้สติสตั้งขึ้นมา ได้จากท่านทั้งนั้น เช่นอย่างชั้นสมาธิก็ฟัดกันเสียเต็มเหนี่ยว ออกไปถึงชั้นปัญญาก็เอากัน อันนั้นยิ่งเอาเรื่อยแหละ ปัญญามันเกิดเรื่อย หมุนตัว ๆ อันนั้นเอาเรื่อย

ก็ท่านผ่านไปหมดแล้ว เรามันติดมันห้องตรงไหน ไม่ลงใจตรงไหนมันก็ถกเถียงกับท่านตรงนั้น เพื่อหาความจริงนั่นเอง จึงได้ยอม เรียกว่าหมดเลยหมอบราบไม่มีอะไรเหลือติดใจ เวลานี้เป็นความเทิดทูน เทิดทูนบุญ-มหาคุณของท่านที่มีต่อเรา เพราะเราเองก็ไม่เคยได้โต้กับใครเหมือนกับหลวงปู่มนะ โต้เถียงประหนึ่งว่าเวที แคมเปียนว้างั้นเถอะ เราก็ไม่เคยกับใครเพราะเราไม่ลงใจกับใคร เราก็ไม่ไปพูด พูดหาอะไร ลงใจกับท่านทุกอย่าง ชัดชัดตรงไหนก็ชัดกันตรงนั้น จึงเหมือนเป็นเวทีว่าอย่างนั้น

จากนั้นมาเหลืออยู่ทุกวันนี้เหลืออยู่ความเทิดทูนสุดหัวใจเลยนะ ไม่มีถอดมีถอน ไม่มีบกพร่องอะไรทั้งนั้น เพราะท่านเป็นผู้ชุบเราให้เป็นมนุษย์ขึ้นมา ให้เป็นพระขึ้นมาทุกอย่าง ทั้งตบ ทั้งต้อย ทั้งตี ทั้งหนักทั้งเบา อยู่กับท่านหมด เพราะเราก็หาความจริง มันชัดชัดตรงไหน ชอบแซกซิกแซกตรงไหนก็เอากันตรงนั้น ๆ ๆ จนกระทั่งถึงได้ถามหมู่เพื่อนว่า บรรดาพระที่มาเป็นลูกศิษย์ของท่านที่เป็นอย่างผมนี้มีไหม พระท่านก็บอกว่าไม่เคยมี ไม่มีองค์ไหน มีองค์เดียวเท่านั้น มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เรา

เราจะฟังเทศน์ ถ้าวันไหนประชุมจะเทศน์ ทราบแน่แล้วว่าท่านจะเทศน์วันนี้ วันประชุม ถ้าท่านเทศน์ธรรมดานี้ถึงนิพพานเหมือนกัน แต่รู้สึกมันจะขาดอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ ไม่เต็มนะ เราต้องหาอุบายอีกละ ก่อนจะเทศน์เราหาอุบายชอกแซก พูดเรื่องนั้นพูดเรื่องนี้ เต็มก็ไปโดนท่านเข้า พอโดนท่านเข้าผางออกมาละนะ บางทีเช่นอย่างปฎิเสธไม่ใช่ ว้างั้นพอว้างั้นก็ผิงขึ้นเลย เอาละที่นี้ไขก๊อกน้ำได้แล้ว ปล่อยีบท่านก็ฟุ้ง ๆ เทศน์อย่างนั้นมีสาเหตุมาอย่างนั้นแล้วจะฟังเต็มเม็ดเต็มหน่วยเลย ธรรมะท่านออกสุดขีดเลย ไม่มีที่บกพร่อง

ถ้าท่านเทศน์ธรรมดานี้ถึงนิพพานก็จริง แต่มันไม่มีชอกแซกซิกแซก เหมือนเราพูดมีปัญหาอะไรชอกแซกเข้าไปหาท่าน ไปโดนท่านแล้วที่นี้ธรรมะท่านก็ออกละผาง ๆ ๆ เลย เรากับพ่อแม่ครูอาจารย์มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉะนั้นทุกวันนี้จึงเทิดทูนสุดหัวใจเลย เชียว ไม่มีอะไรเหลือเลย เพราะคิดแง่ไหนมุมใดได้จากท่านทั้งนั้น ๆ ไม่ว่าจะหนักว่าเบา ว่าดูว่าเด็ด ว่าเผ็ดร้อนชนิดใด ได้จากท่านทั้งนั้น ๆ คือธรรมะที่ควรจะได้ต่อกันอย่างเผ็ดร้อน มันก็มี ก็ได้อุบายจากท่านในวิธีนั้น แนะ มันก็ยอมรับละซิ

เท่าที่เราผ่านมาในบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย เราไม่ได้ประมาทครูบาอาจารย์องค์ใดในวงกรรมฐาน ไม่มีใครเหมือนท่านเลย ทุกอย่างพร้อมหมดเลย ฉลาดแหลมคม พลิกแพลงหลายสันพันคม ด้วยอุบายวิธีการของอรรถของธรรมที่จะให้เป็นประโยชน์แก่บรรดาลูกศิษย์ เรียกว่าร้อยสันพันคมในด้านธรรมะ พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ฉลาด จึงว่าจอมปราชญ์ในสมัยปัจจุบันนี้ เรายกให้ท่านองค์เดียว นอกนั้นเราไม่ได้ประมาท แต่เราไม่

คุณเคยไม่สนิทสนมกันท่าน สำหรับหลวงปู่มั่นสนิทสนม เรียกว่ามอบชีวิตให้ท่าน มอบทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นจึงได้ฟังเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกด้านทุกทาง ที่ยังเหลือคงเส้นคงวา หนาแน่นอยู่ทุกวันนี้ ก็คือความเทิดทูนท่าน มารวมลงในความเทิดทูนทั้งหมดเลย สุดยอด ในหัวใจเราไม่มีอะไรเหลือเลย ลงท่านขนาดนั้นละ ความฉลาดแหลมเรายังไม่เคยเห็นใคร การโต้ตอบปัญหาต่างๆ ในแง่ธรรมะ ส่วนมากก็โต้ตอบกันในแง่ภาวนาทั้งนั้น ก็ท่านผ่านไปหมดแล้ว พอเราออกเงาไหนท่านก็บ๊ีบเลยๆ ส่วนปัญหาประชาชนที่จะไปถามท่านไม่มี เพราะท่านไม่เกี่ยวกับใคร ท่านอยู่ในป่าในเขาล้วนๆ

นี่ก็ยกให้สมัยก่อนก็พระเรวัตตะ เป็นเอตทัคคะที่ชอบอยู่ในป่า ในที่สงบสงัด มาปัจจุบันนี่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มั่น ตั้งแต่ออกปฏิบัติท่านคุ้นกับใครเมื่อไร เข้าอยู่ในป่าในเขา เวลาจำเป็นจริงๆ ที่ท่านจะออกมาสังเคราะห์บ้างก็มีเป็นบางกาลเวลา เช่นท่านมาจำพรรษาที่วัดเจติยंहलग อย่างนั้นแหละ ท่านออกมาเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม ท่านก็อุตส่าห์ออกมา มาจำพรรษาที่นั่นก็มีในวัดเจติยंहलगนะ ท่านมาสังเคราะห์โลกเวลาที่มีความระส่ำระสายไม่เป็นที่แน่ใจอะไรต่อกันและกัน ท่านเป็นผู้มาให้ความเมตตา ให้ความร่มเย็น ไปหมดเลย แน่เป็นอย่างนั้น ท่านออกมาชั่วระยะเวลา จากนั้นบ๊ีบเข้าเขาเลย เข้าป่าๆ อยู่จนตลอด

พอพูดถึงเรื่องท่านอยู่วัดเจติยंहलग ก็พอดีท่านอาจารย์ฝันไปหาท่าน พอท่านอาจารย์ฝันไปถึงดูเหมือนสองวันหรือไง ท่านอยู่ในป่า ท่านจะได้ทำอะไรมาก็ไม่รู้นะ เห็นรถมาจอดปั๊บตรงหน้า มองลงไป เอานี้ท่านอาจารย์มั่นนะมองลงไปเห็น ทางนี้ก็โดดลงกุฏิไปหาท่าน เพราะแต่ก่อนไม่มีรถนะ มีน้อยมากทีเดียว ว่ามีก็ต้องเป็นผู้มีศักดิ์ศรีจริงๆ ถึงจะมีรถ นี่ทราบที่ท่านลงรถ ทางนี้พอมองลงไปเห็นว่าเป็นองค์ท่านแล้วก็โดดลงไปเลย ด้วยความตื่นเต้น เพราะท่านเมตตามากมาตลอดนะกับท่านอาจารย์ฝัน พอโดดลงไปหาท่านด้วยความตื่นเต้น โห ท่านอาจารย์มายังไงๆ ก็มารับท่านแหละ แล้วครูอาจารย์ทราบจากใคร จากใครเป็นไร เท่านั้นละ ให้เตรียมไปกับท่าน นั่นเห็นไหมละ

ท่านตั้งมารับเอาเลย นู่นท่านอยู่ในป่าในเขาใครจะไปทราบได้ง่ายๆ ท่านทราบยังมา นั่นแหละญาณวิถีของท่าน บอกว่าท่านอาจารย์ทราบจากใคร จากใครเป็นไร ว่ามารับท่านว่าจั้นเลยนะ แล้วท่านก็เอาไปด้วยจริงๆ นะ ไปอยู่กับท่านแล้ว ท่านก็พรรณนาถึงเรื่อง โอ้ยคิดอะไรไม่ได้นะ ถ้าคิดแปลกๆ ต่างๆ แล้วจะโดนแหละ ว่าจั้น ถ้ามีอะไรแปลกๆ ต่างๆ คิดแปลกๆ ต่างๆ หรือสนทนากันแปลกๆ เช่นอย่างจะไปเที่ยวที่นั่นที่นี้บ้างอย่างนี้ เป็นต้นนะ ไปหาท่าน ไปไหน ท่านว่าจั้น อยู่ที่นั่นมันก็เหมาะแล้ว นั่นตอบแล้ว ไปไหน อยู่ที่นี้ก็เหมาะแล้ว ก็เหมาะเป็นความเห็นของท่านแน่แล้ว ใครจะไปแย้งกว่าท่าน อันนั้น

เป็นความกระเสือกกระสนของคนตาบอดต่างหาก คิดอยากไปนั่นไปนี่ ไปไหน อยู่ที่นี่ก็เหมาะแล้ว คืออยู่กับท่านเหมาะแล้ว

นี่มาถึงวาระละซีทีนี่ นี่เวลาท่านใช้อยู่ในป่าในเขาท่านใช้อย่างนั้น ท่านเอาออกใช้ความรู้ของท่านแปลกๆ เอาออกใช้ ถ้าเข้ามาในบ้านในเมืองท่านประหนึ่งว่าทำเป็นหูหนวกตาบอดไปเสีย ทีนี้พอคืนวันนั้นท่านนั่งภาวนา ท่านอาจารย์ฝั้นท่านเล่าให้ฟัง จิตมันลงอย่างเต็มที่มันสว่างจ้าไปหมด พอกำหนดจิตไปหาท่าน โอ้ยท่านจ้อเราอยู่แล้ว ว่างั้นนะ จ้อเราแล้วถอยกลับมา นานๆ พิจารณาไปอีกท่านจ้ออยู่งั้น คราวไหนก็เป็นอย่างนั้นในคืนนั้น จนกระทั่งสว่าง พอสว่างท่านเข้าไปรับบริหาร เช่นบาตร กาน้ำอะไรๆ เพราะท่านอาจารย์ฝั้นท่านเก่งทำข้อวัตรปฏิบัติกับครูบาอาจารย์

พอเปิดประตูออกมาเท่านั้นละ คือธรรมดาเปิดประตู พอท่านเปิดประตูแล้วท่านจะออก แล้วพระก็จะเข้าไปในห้องท่าน วันนั้นเปิดประตูแล้วยืนขวางประตูอยู่นั้นเลย “เป็นยังงี้” ขึ้นเลยนะ ขึ้นอย่างรุนแรงนะ “เป็นยังงี้ศาสนาเจริญที่ไหน” ขึ้นเลย “เหอ เจริญเมืองอินเดียหรือ หรือเจริญที่ไหน เป็นยังงี้” นั้นละเอาละนะ ท่านดูแล้วทั้งคืน “ทีนี้ทราบแล้วยังว่าศาสนาเจริญ เจริญที่ไหน เจริญที่อินเดียหรือเจริญที่ไหน” ท่านว่างั้น ก็หมายความว่าเจริญที่จิตนี้เอง “ผมไม่ได้นอนนะเมื่อคืนนี้ผมดูท่านตลอด” ว่างี้

เพราะฉะนั้นเวลาส่งจิตไปหาท่าน ทางนั้นจ้ออยู่แล้ว ทางนี้ถอยนะ ท่านจึงตอบออกมาว่า “ผมไม่ได้นอนนะเมื่อคืนนี้ ดูศาสนาของท่านนี่แหละ” ท่านว่างั้นนะ ท่านว่าดูศาสนาของท่านแหละว่าเจริญที่ไหน นั้นเห็นไหมละ คือวันนั้นจิตของท่านสว่างไสวจ้า ออกมาก็รับกันกับท่านพ่อแม่ครูจารย์มันเลย ตอนเช้าท่านถึงเอาเสียเบรียงๆ เสร็จแล้วท่านถึงออกไป จึงเข้าชนบริหารได้ นั้นละศาสนาเจริญที่ไหนดูเอา ท่านว่า วันนั้นจิตของท่านสว่างไสว ทุกวันธรรมดาท่านไม่ว่าอะไร แต่วันนั้นจิตของท่านสว่าง โอ้ย อัจฉริยะมาก จ้าไปหมดเลย กำหนดไปนี่โอ้ยท่านจ้อเราอยู่แล้ว ดูเราอยู่ตลอด ว่างั้นนะ แล้วก็มารับกันที่ว่าเมื่อคืนนี้ผมไม่ได้นอนนะ ดูศาสนาของท่านเจริญที่ไหน นั้นแหละท่านใส่ ดูศาสนาท่านเจริญที่ไหน เจริญเมืองอินเดียหรือ

รวดเร็วมากอย่างนี้ ก็คือท่านออกใช้ณะในระยะอยู่กับเพื่อนกับฝูง ลูกศิษย์ลูกหา ท่านออกมาใช้เพื่อเป็นคติเพื่อเตือนใจต่างหากนะ ถ้าพวกหูหนวกตาบอดแล้วท่านก็หลับตาไปเสีย เฉย ไม่ได้เรื่องได้ราว ถ้าผู้ที่จะคอยรับเหตุรับผลจากท่าน ท่านก็ออกมาต้อนรับกัน อย่างคิดอะไรจะไปที่ไหนๆ ท่านเอาแล้ว เอาแล้วทุกที ไม่เคลื่อนเลย บทเวลาท่านจะตอบรับให้ก็มี ทางนี้เราคิดจะไปงั้น พอไปหาท่านเอ้อที่นั่นก็ดี แต่ยั้งสู้ที่นี่ไม่ได้ เนาะ เอาอีกนะ ที่นั่นก็คืออยู่แต่ยังสู้ที่นี่ไม่ได้ คืออยู่กับท่านได้รับการอบรม ได้รับการตักเตือน

กระตุกอยู่เรื่อยก็ได้คติไปเรื่อย ๆ ไซ้ใหม่ละ สติปัญญาที่ค่อยเกิด ความระมัดระวังตัวนั้น
ละเป็นธรรม

ท่านว่า “เอ้อทางนั้นก็หากดีอยู่แต่สู้ที่นี้ไม่ได้” คือที่นี้มีที่ตัดสันดาน เข้าใจใหม่ คือ
ท่านพูดท่านแยกท่านแยะนะ ถ้าที่ไหนไม่ดีเลย “ไปทำไม สู้ที่นี้ไม่ได้” เนอะท่านบอกเลย
ถ้าทางนั้นไม่เป็นท่าเลย ทางนี้เด่นกว่าก็บอก ทางนั้นดีแต่สู้ที่นี้ไม่ได้ ท่านก็บอก เอ้อที่นั้นก็ดี
ทางนั้นคิดจะไปตรงนี้ ๆ ท่านรับแล้ว เอ้อที่นั่น ๆ ก็ดีแต่สู้ที่นี้ไม่ได้ เป็นอย่างนั้น ราพึงว่าจะ
ไปที่นั่น ตอนไปอยู่เชียงใหม่ นะ พอดคิดขึ้นอะไรท่านรับป๊ป ๆ เลย รวดเร็วที่สุด นี่เรียกว่า
ท่านนำออกใช้ต่อผู้ตั้งใจปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมจริง ๆ ท่านนำออกใช้นำออกต้อนรับกัน
ถ้าที่ใด ๆ มันมีดีไม่ได้เรื่องได้ราวท่านก็เก็บของท่านเสีย

พอพูดอย่างนี้ก็มาระลึกถึงเราอีก ที่อยู่หนองผือ ไร่เราก็ตาบอดเหมือนกัน แต่ท่าน
ก็กระตุกเอา ตอนเช้าแต่เช้าวันนั้นใช้มาลาเลย มันเริ่มแต่เช้าเลย ไปตอนเช้าก็ไปกราบ
นมัสการท่าน วันนั้นก็ผมจะไม่ฉันทัน คือเราอยู่กับท่านต้องกราบเรียนท่าน ไม่ฉันทัน
จันทันก็บอก ใช้รู้สึกจะเริ่มกำเริบตั้งแต่เช้าแล้ววันนี้ ท่านก็นิ่งเฉย เราไปก็เอาแหละ พัดกัน
เลย พอประมาณสักสี่โมงเช้านี้ท่านพิจารณาเราละซิ พอใช้สร้างลงไปแล้ว ตอนบ่ายสี่โมงใช้
สร้างแล้วขึ้นไปหาท่าน ทำไมทำอย่างนั้นละภาวนา เห็นใหม่ละ ขึ้นไปไม่มีปัญหาอะไรได้
กราบเรียนท่านอย่างใดนะ ขึ้นไปท่านใส่ป๊วะเลย ทำไมทำอย่างนั้นละภาวนา เราก็นิ่ง

ต้องระวังนะเกี่ยวกับบนกระวังนะ ท่านใส่เต็ด ๆ เลยนะ ทำไมทำอย่างนั้นละภาวนา
ท่านมหานะ เราก็นิ่งคอยฟังท่านจะออกแง่ไหนอีก ไม่นานนัก นี่ก็นั่งอยู่นี้แหละ เมื่อเข้านี้
ว่าจะไม่ฉันทัน ไซ้กำลังเริ่มกำเริบแล้ว เลยดูมันเป็นยังไง ไซ้กำเริบมันทำยังไงกับไซ้
กำหนดจิตดูไปมันจ่อกันอยู่ นี่ ท่านว่านี่ ทำไมสติปัญญาที่เคยใช้มาแล้วทำไมไม่ใช้ มาจ่อ
กันอยู่ทำไม นี่แบบฤาษี แบบหมากัดกัน มันต้องใช้สติปัญญาละซิการพิจารณาสิ่งเหล่านี้
ความจริงเราใช้แล้วเต็มกำลัง ที่นี้พอเห็นดีเห็นชอบแล้วก็มากำหนดจ่อดูทุกขเวทนา ที่ว่าจ่อ
กันอยู่เหมือนหมากัดกัน แบบฤาษี

คือเราเพิ่งดูเวทนา พอดีท่านส่งจิตไปป๊ปในเวลา นั้น เรากำลังพักปัญญาที่แก้กัน
ปลดเปลื้องกัน มันเห็นดีเห็นชอบเต็มที่ เห็นอยู่ทั้งเจ็บไข้ได้ป่วย เห็นอยู่ทั้งด้านสติปัญญาที่
ใช้เวลานั้นเลยพัก แต่พักไม่ใช่พักเท่านั้นนะ พักแต่ยังจ่อกันอยู่ แต่ยังไม่ปล่อยกันเท่านั้น
ท่านก็ส่งจิตไป ไปจ่อกันอยู่ทั้งยังงั้นกัน วา่งั้น ท่านไม่ได้ถามเราเลยว่าทำอย่างนั้นไซ้ใหม่
ไม่ได้ถามนะ ก็ท่านดูจริง ๆ รู้จริง ๆ เราหาที่ค้านไม่ได้ ที่นี้พอประโยชน์อย่างนี้จบลงไปแล้วก็
เลยกราบเรียนท่าน “การพิจารณาก็ได้พิจารณา แต่เวลานั้นรู้สึกเห็นดีเห็นชอบมากก็เลย
กำหนดเพิ่งดูทุกขเวทนาโดยเฉพาะ ไม่ได้ใช้ไซ้ปัญญา” “นั่นละซิ” ท่านว่านี่ “มาจ่ออยู่
แบบฤาษี” ท่านเลยย้ำเข้าอีกแบบหมากัดกัน ขบขันเราไม่ลืม

เห็นไหมล่ะท่านถามเราเมื่อไรใช่หรือไม่ใช่ ท่านใส่เข้าไปเลย ก็ท่านดูชัดเจนแล้ว ที่นี้เป็นเวลาที่เรากำลังคิด พักก็เพ่งกันอยู่กับทุกขเวทนา ไม่ใช่พักแบบตายใจนะ ก่อนหน้านั้นพิจารณาจนเต็มเหนี่ยวแล้ว นั่นละพูดถึงเรื่องทัก เวลาทักเราท่านทักอย่างนั้น ท่านสงสัยอะไรเมื่อไรกับเรา ใส่เปรี้ยงเข้าไปเลย ทำไมทำอย่างนั้นละภาวนา นั่น คือเพ่งดู ตอนนั้นเราเหนื่อยมาก วันนี้พูดเท่านั้นละนะ เอาละพอ ไม่มีอะไรละ มีแต่จะให้พร เหน็ดเหนื่อยเหนื่อยทุกวัน ๆ

(หลวงปู่ท่านสิ้นชีวิตแล้ว แต่ท่านยังมีอิทธิฤทธิ์เยอะเจ้าค่ะ เพราะว่าดิฉันพบกับตัว) ก็ธรรมสิ้นเมื่อไร มันสิ้นตั้งแต่ร่างกายต่างหาก ร่างกายธาตุสี่ดิน น้ำ ลม ไฟ แดกสลายไป ธรรมชาติมันตายเมื่อไร ที่นี้พออย่างนั้นแล้วก็ยังยกตัวอย่างอีก ท่านอาจารย์ฝัน เพราะท่านเมตตาเราแต่ไหนแต่ไรมา ส่วนมากเป็นฝ่ายเราโจมตีท่านนะ โจมตีท่านอาจารย์ฝัน มีแต่ฝ่ายเราละโจมตี แต่ท่านก็เมตตาเราด้วย เวลาท่านมรณภาพชัดเจนมากทีเดียว วันนั้น จนถึงมันกระเทือนจิตใจครั้งที่สาม ครั้งที่หนึ่งก็ไม่พูด นิ่งไว้ เก็บไว้ แล้วครั้งที่สองอีก พอครั้งที่สามนี้เราก็ขึ้นผางเลย

คืออย่างนี้เรื่องราวมัน ในคืนวันที่ ๒๐ วันท่านมรณภาพ ดูเหมือนวันที่ ๒๐ มั้ง อันว่าๆ ที่วัดอุดมสมพร เราก็ไปพักอยู่ที่วัดดงศรีชมภู ให้ท่านทูลทำร้าย เราไปพักที่นั่น ส่วนมากเราไปพักภาวนาอยู่นั้นเรื่อย ๆ ที่นี้พอลงคืนวันนั้นฝนกระหน่ำลงมาเสียอย่างเต็มเหนี่ยว โอ๊ย เหมือนกับหน้าฝนเราจริง ๆ มันตก ตกเอาหนัก พอตื่นเข้ามานี่มันก็ไปไม่ได้ รถเราสั่งเขาแล้วว่าวันพรุ่งนี้ให้รถมารับ ก็พอตีวันพรุ่งนี้ฝนตกกลางคืนนั้นแล้วมันก็น้ำเจิ่งไปหมดตามท้องนา รถเข้าไม่ได้ จากบ้านขามไปหาวัดดงศรีชมภู ตรงที่นี้ตรงสำคัญมากนะ

ท่านทูลก็ทราบแล้วว่าเราจะออกหลังจากฉันเสร็จแล้วจะออก ที่นี้เมื่อฝนตกน้ำเต็มท้องนาหมดแล้ว ท่านทูลออกเดินไปเองนะ ออกจากวัดดงนี้ไปถึงบ้านนาขาม ไปหาโยมอุปัฏฐากท่านนั่นแหละ ไปบอกเลยว่า วันนี้ตอนสายฉันจึงหันเสร็จแล้วท่านอาจารย์ท่านจะออกเดินทางมานี้ รถที่จะมารับท่านเป็นรถเก๋ง รถเก๋งจะไปจากที่บ้านขามนี้ไปวัดดงไม่ได้ เพราะน้ำท่วมหมด ให้เอารถของเราไป รถอันนี้มันบุกได้ วังั้น เพราะรถหกล้อก็มี ล้อก็มิแต่รถเก๋งนี้มันจะไปไม่ได้ ไปบอกเขานะ ให้เอารถที่บ้านเราที่ บ้านที่ท่านไปสั่ง เขาเป็นโยมอุปัฏฐากท่านเอง ไปรับท่านอาจารย์ที่วัดดงมาที่บ้านนี้ วังั้นนะ

ไปรับท่านอาจารย์ที่วัดดงมาที่บ้านนี้ รถเก๋งมาให้เขามาจอดรออยู่ที่บ้านนี้ ให้รถของเราไปรับท่านอาจารย์มานี้แล้วขึ้นรถเก๋งนี้กลับอุดร สั่งเสียเรียบร้อย นี่เห็นไหมมันกลับตาลปัตร นี่ธรรมบันดาลนะ พอสั่งอย่างนั้นแล้วพอสายหน้อยรถเก๋งก็มาถึง แทนที่จะไปรับเรามาขึ้นรถไม่ไปนะ ฟังซินะ พอรถเก๋งมานี้ รถเก๋งให้รออยู่นี้ท่านอาจารย์ท่านจะ

เดินทางมาเองมาขึ้นรถที่นี่ ฟังซินะ ก็ท่านทวยเป็นคนมาสั่งเองนี่นะ สั่งโยมอุปัฏฐากท่าน บ้านเขามีรถสองคัน บอกว่าให้ไปเอารถของเรานี้ไปรับท่านมาตอนฉันเสร็จแล้ว แล้วท่าน จะมาขึ้นรถเก่งที่จะมาถึงที่นี่ ให้เขารถที่รถเก่งไม่ให้เขาไป ให้ท่านมาขึ้นรถเก่งนี้ก็กลับอุดร เป็นอันว่าเข้าใจกันแล้ว ท่านก็เดินกลับมา

พอกลับมาขึ้นรถกันจนกระทั่งห้าโมงเช้า เอ๊ะทำไมรถมันยังเงียบ ๆ อยู่ ว่ารถเขาจะมา รับนี่ทำไมจึงไม่เห็นมา มันน่าจะมาถึงตั้งแต่ก่อนจ้งหันหรือหลังจ้งหันเล็กน้อยนั้น จนกระทั่งปานนี้ยังไม่เห็นมา รถที่สั่งนี้มันเป็นยังไงกัน วังนั้นนะ สักเดียวเห็นคนขับรถเก่ง นั้นแหละเขาขับรถเก่ง ทางนั้นสั่งว่าให้รถเก่งรออยู่ที่นี่ รถไปรับท่านอาจารย์มาที่นี่ ทางนี้ บอกเขาว่ารถไปไม่ได้ มาสั่งอีกนะ บอกว่ารถเก่งคันนี้ไปไม่ได้ ท่านจะเดินทางไปเองมาขึ้น รถคันนี้ ไอร์รถของเขาไม่พุดถึงเลยเข้าใจไหม ทั้ง ๆ ที่สั่งให้รถของเขานั้นละ ไปรับเรามาขึ้น รถเก่งนี่นะเขาไม่พุดถึงเลย เจ้าของบ้านเขานั้นละ ไม่ใช่เขาแกล้งมีอะไรนะ มันมีเรื่องมาดล บันดาลให้เข้าใจผิดไปเสียหมดนะ

ทางนี้ก็เลยจะอยู่เฉย ๆ ยังไง ก็เลยเดินจากนี้ไป จากบ้านขามจนกระทั่งไปถึงเรา พอเห็นหน้าคนขับรถ เอ้ามาอะไรนี่นะ ทำไมรถไม่เห็นมี มายังงัยกันนี่วะ ก็เขาห้ามไม่ให้มา บอกว่าท่านอาจารย์จะเดินทางไปขึ้นรถที่บ้านนาขาม ท่านทวยก็นั่งฟังอยู่ด้วยกัน เหนือ ๆ ขึ้นมาเลยท่านทวย ก็เลยเล่าเรื่องให้ฟัง บอกว่ารถเก่งคันนี้มานี้ให้รออยู่ที่นี่ แล้วท่านอาจารย์ จะเดินทางมาเองมาขึ้นรถคันนี้ “ตายผมไม่ได้พุดว่าอย่างนั้น มันเป็นอย่างงั้น” วังนั้นนะ พอ วังนี้ได้จัวร์ท่านก็พุงเลยทีเดียว ไปบ้านนาขาม มันทำไมเป็นอย่างนี้พวกนี้ สิ่งหนึ่งเป็น อย่างหนึ่ง

ท่านก็บึ่งไปบ้านนาขาม พอไปถึงบ้านนาขามแล้วรถไม่มี บันดาลบันดาลรถออกไป ปากคาคัดทั้งหมด บ้านหลังนั้นถูกท่านชู่เอาอย่างแหลก นิ่งเลยพวกนั้น แล้วรถพวกนี้ก็ไป ปากคาคัดทั้งหมด ไม่มีรถแม้คันเดียว ไปนี้ก็ต้องไปเสียเวลาอีกฟังว่าสองชั่วโมงนะ คือ..ตัด กันเป็นลำดับลำดับ นี่อำนาจแห่งธรรมต่างหาก ท่านเหล่านี้ไม่ได้ตั้งใจเป็น มันหากเป็นด้วย มาดลบันดาลให้เข้าใจผิดอย่างนั้นแหละ ท่านทวยโดดไปรอรถอยู่ตั้งสองชั่วโมง จึงเห็นรถ สองแถวคันหนึ่งแซ็ก ๆ ๆ มา ก็ลากรรถคันนั้นไปรับเรา พอรถเข้าไปถึงวัดแล้วก็เตรียมของ ขึ้นรถ พอเตรียมของขึ้นรถแล้วติดเครื่อง ติดเครื่องรถไม่ยอมไป ติดพริบ ๆ ๆ แล้วดับรถ คันนั้นนะ

มันกระเทือนจิตอยู่เรื่อยหากไม่พุด เก็บไว้ลึก ๆ พอครั้งที่สามกระเทือนหนักเข้าเลย ออก วันนั้นจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นแน่นอน กระเทือนใจถึงสามหนแล้ว คอยฟังนะ มีแน่ ๆ วันนั้นบอกว่ามีแน่ ๆ เลย สักประเดี๋ยวพอดิท่านเอียนไปจากอุดร มาจากกรุงเทพฯ มาฉัน จ้งหันที่บ้านอันนี้ ฉันท้งหันแล้วก็เลยไปถึงพอดิ รถเรากำลังติดเครื่องซูลมุนมันออกไม่ได้

นะ รถของท่านเอียนเข้าไปปั๊บบ มงดูสายตาท่านเอียนแล้วเดี๋ยวก่อน ฟังก่อน ท่านเอียนก็วิ่งเข้ามาปั๊บบ ๆ บอกว่าท่านอาจารย์ฝันมรณภาพแล้วตั้งแต่วเวลา ๑๘ นาฬิกา ๕๐ นาที เราเลยไม่ลืมนะ มากะชิบเรานะ ว่างั้นละ เอ้อเออะเข้าใจที่นี่

พอว่างั้นเอาติดเครื่อง ที่นี้ไปได้เลยเครื่องนี้ พอติดเครื่องบั้งก็ออกเลย ออกจากปากคาดบั้งไปหาท่านอาจารย์ฝันเลยนะวัตุดุตรสมพร แทนที่จะกลับมาที่นี่ไม่กลับ ไปนั่นเลย นี่เรื่องราวมันเป็นยัง นี่อำนาจจิตของท่าน ท่านตายไปแล้วจิตของท่านไม่ได้ตายเข้าใจไหม ธรรมของท่านไม่ได้ตาย พุดตรง ๆ ก็คืออำนาจของธรรมท่านละบันดลบันดาล ตั้งแต่ให้เอารถมารับก็ไม่มา ท่านจะมาเอง ถ้าไปแล้วท่านหุ่ยที่แผดเสียงอย่างเป็นไฟไปเลย ไปแล้วก็ไป ถูกตัดสันดานอยู่นั้นสองชั่วโมง

พอเข้าไปหาเราแล้วรถติดเครื่องก็ไม่ติดอยู่อย่างนั้น ที่รอนี้ก็คือให้รถท่านเอียนนี่ละ ได้ข่าวแล้วจะเป็นเอง ความหมายว่าอย่างนั้น พอดีรถท่านเอียนมาท่านเอียนก็วิ่งมากะชิบข้างรถนี้ว่าท่านอาจารย์ฝันเสียอย่างนั้น ๆ เอ้อเออะเข้าใจ พวกในรถไม่รู้เลยนะ รู้สองคน เอาติดเครื่องที่นี้ติดได้ไม่มีปัญหาแหละเราก็บอกตรง ๆ เลย ไม่มีปัญหา มีปัญหาอันเดียวนั้นแหละ เราเข้าใจเรื่องของท่านได้ดี เราถึงได้บั้งไปเลย

นี่ละเรื่องอำนาจจิต ที่ว่าท่านตายแล้วฤทธิ์ใจของท่านไม่ตาย ธรรมของท่านไม่ตาย ร่างต่างหากมันสลายไป ที่เรียกว่าตายกัน เข้าใจหรือก็มีเท่านั้นละ หลวงปู่มั่นก็แบบเดียวกัน (อิทธิฤทธิ์เยอะมากเจ้าคะ) ก็นั่นแล้วเยอะมากนั่นแหละ ก็อย่างอิทธิฤทธิ์ท่านอาจารย์ฝันตัดสันดานเราตัดเสียจนแหลกไปเลย เออะที่นี้ให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th